

BAHARIN KIZI

AYŞE BAŞTİMUR

İyi, güzel, Gevresinde sevilip sayılan insanlar vefaat ettiğinde halkın yüreği bir acı yanar. Farklı bir acıdır. Bu acıyı her yaşadığında bu nedenle "İşiler gider, Kötüler kalır" demistir. İşiler giderken Kötülerin yaşamaya devam ediyor olması halkın içine dest olmuştur. Ölüm orucu direnişi içinde de zulüm onlarca iyiyi alıp götürdü aramızdan.

Ayşe de sadece bu dünyada, bu ülkede bu halk içinde değil, parti- cephe içinde de bu yantarıyla ayrıca öne çıkanlardan biriydi. Herzamanda onu tanıyıp, bilen yoldaşları tarafından çok aranan, ihtiyaç duyulan bir devrimci, bir insan bir yoldaş olarak kalacak.

Ankara'da Tuzlu Çayır'da, bir gece kundu mahallesinde şehit düştüğünde 34 yaşındaydı. 10 yıldır hapisteydi. Balıkesir'li olan Ayşe devrimcilğe başlamadan önce hamsireydi. Kardeşi yoktu. Annesi, babası vefaat etmişti, ama kimsesiz değildi. Onun ailesi partisiydi.

80'lerin sonunda başlayan ve yaklaşık on beş yıl süren devrimci yaşantısı, tutarlılığı, vefa ve bağlılığın, mütevazilik ve güvenin örneği dir.

Devrimcilğin başlangıç yıllarında Sağlık emekçilerinin örgütlenme çalışmalarında görev alan Ayşe, daha sonra Teraltının Kurumlar ma görevinde yer alır. Bu dönemde Ayşe'yi tanımak Ayşe'nin çalışmalar hakkında bilgi sahibi olmak, Hareketimizi, önder kadrolarımızda tanımak bilmektir.

"Bir 16 Nisan akşamı toplandık. Ayşe bize sabotaj'ı anlatacak içimizde sabotajı, sinan Abiği, Fazıl Abiği, tanıyan sayılı arkadaşlardan biriydi. O, hep heyecanlı olurdu. Bu heyecanı bizde yansırı. Yaşamın akışında zahut darda kaldığımız bir anda onlarla buluşturunca bizi Her anlatışında farklı bir zeyer bulurduk.

Diklerip ellerini dizlerine koyardı. Gözlerini bir noktaya Sabitlerken hepimizin gözü ondaydı. Bir süreliğine sanki sabotajın yanına gitti. Bir kere öksürüp, elini yüzünde gezdirdikten sonra başladı anlatmaya.

" Bir akşam sabotajı bekliyorduk. Gaziyor, oturuyor, saatine bakıyordu. Onu hep sakin görürdüm. O gün çok farklıydı. Evimize biri gelecekti, biliyordum. Belkide bir şeyler olmuştur, diye susuyordum...

Sabo'nun yüzü, gözleri değişti. Derken kapı çalındı, açtım. Aman Allahım o ne? Yazın ortasında kışlık bir pantolon, üstünde kısa kollu beyaz bir gömlek, yüzü güneşten yunmuş. Gülen biri karşımda duruyor, içeri girdi. Sabo ile bir sarılaşları vardıki, ben hayatımda o güne kadar öyle bir kucaklaşma görmedim. Sevginin, yoldaşlığın, aynı duyguları paylaşıyor olmanın ne bileyim dostluğun, her şeyin engizel ifadesiydi o kucaklaşma."

Hepimiz 2 16-17 Nisan gecesine dalıp gidiyoruz. Sabo'nun sesi geliyor "Amca beyi sorun" Bu sözde ne çok şey anlatıyor ifade ediyor. Bir bize mahsus kışkırtma altında yoldaşlarını sormak, bir bize mahsus birazdan öleceğimizi bilsek de yarınları düşünmek.

Arada bir sesi getallaşıyor, belliki kendini tutuyor. Sabo'nun gözlerini anlatıyor "Gök güzeldi, ilkinin güzelliği gözlerine yansımıştı, farklı bakardı" diye

Senra Sabo'nun yoldaşlarına olan düşkünlüğü, "Aksamları eve geldiğinde hep posetler olurdu elinde, kime ne lazım, o gün kimin neye ihtiyacı var görür, mutlaka tamamlamak için uğraşırdu." Sabo'yu çok anlattı bize Ayşe. Onu bire bir görmemiş olsakda, yaşamıyla, davranışlarıyla canlı karşıımızdaydı.

16-17 Nisan'da Ayşe göz altındayken Sabo'yu sormuşlar. Yareği ilk kez böyle sıkışmış. Ashında seviniyormuş Sabo'ya, Fazil Abi'ye, Sinan Abi'ye ulaşamadıkları için. İlk "ablanızı öldürdük" dediklerinde "inanmamış." Onun kılına zarar gelirse maffederim sizi" denektende geri durmamış...

Gözlerimiz yine Ayşedeydi. O ora ara durup düşünüyordu. Biz her zaman yaptığımız gibi ya sözünü kesiyor ya düşüncelerini bölüyorduk.

"Ayşe hani bir kere ağlamıştıya"

Yüzünde gölmseme beliniyor hemen.

"Sürekli erde oturmaktan çok sıkılmıştım. Kitap okuyor, el işi yapıyor ama sıkılıyordum. Bunuda hiç arkadaşlara ağmamıştım"

"Niye ağmadın ayşe?"

"Ne bileyim, bir sürü iş götü arasında, birde benimlemi uğraşıntılar? Neyse artık çok dolmuşum demek ki Sabo bana birsey söyledi. Çok sıradan bir şeydi ama ben başladım ağlamaya. Sabo bakıyor. Zaten o hemen anlar ki bir şeyler olduğunu. Neyin var? diye sordu. Bende

sıkıldığını anlattım. O gün çok gülmüştük. Sabo "genesin, tabi ki gezmen eğlenmen gerek. Dışarı çık dolas biraz, tiyatroya, sinemaya git, Garsıya pazara git--- Hep evde oturmak zorunda değilsin ki" diyerek beni çok rahatlattı.

Ayşe anlatırken bunları, biz sabo'yu öğrenirken Goguzaman onun anlattığı şeylerden gördük. Öğrenirken öğreten olmalı dediğimiz nasil somutlanacak- tı ki, Japmadan. İşte Ayşe'de tüm anlattıklarımı yapıyordu.

"Ayşe Fazil Abi!"

— "Fazil'la çok kalımadık. Bir süre kaldık. O zaman yeni gelmişti. Dışarı pek fazla çıkmıyordu. Akşamları Sabo'yla oturup uzun uzun konuşurlardı. Bir gün Pastaneden Yaş Pasta aldım. Fazil'a götürüp "bak ben yaptım, güzel olmuşmu?" Fazil Pastayı yedi. "Gözetken güzel yapmışsın, ellerine sağlık" demesini mi? Onun söyledikleri karşısında sakinliğimi gizleyemedim. "Ay bu kadar saf olamazsın ya, onu Pastaneden aldım" dediğimde göldü. "Sen söyledin inandım, sende böyle yapabiliyorsun ki demesini mi?"

"Sen Fazil Abi'ye birde gömlek almıştın değil mi?"

"Hi, Ona gömleği verdiğimde hem saçırms, hemde sevinmişti. Çünkü üstünde geldiğinde giydiği gömlekti. Onun eşyalarını yıkamak için istiyordum, ama bir türlü alamadım. "Bende yıkaya bilirim" diyerek vermeye istemiyordu."

Ayşenin uzun uzun anlatmasına biz izin vermiyoruz, istiyoruz ki gece bitmeden bütün tanıdığı şehitlerimizden bir parça da olsa anlattıralım, ufaklık bir anı olsada dinleyelim.

O gece lafı ağzından alıp duruyoruz. Bir şehidimizin bir anısı bitmeden hemen soruyoruz. O da sorulara cevap vermeye, biraz da olsa anlatmaya kalıyordu.

"Ayşe sen Sinan Abi'yle de kalmıştın, değil mi?"

— "Çok kısa bir zaman. Onunla öyle çok yaşadığımız şey olmadı. Sinan sürekli kalıyordu. Gece gündüz ne zaman yatıyor ne zaman kalkıyor bilmiyordum. Ben onu hep ayakta masanın başında gördüm. Günülik sohbet ediyorduk ama dedim ya O'nun çok isli oluyordu. Bir keresinde yanıma gelip "kusura bakma Seninle çok sohbet etmiyoruz, su işler biraz yoluna girsin o zaman daha çok konuşuruz" demişti. 12 Temmuz sonra sıydı. Onu hep kalırken hatırlıyorum."

Belli de buraya kadar anlatılana doğal ne var ki bunda diyenler olur. Ama bizim için öyle mi? On yıllardır kesintisiz yaşadığımızda günün en ağırını taşıyan, bizi biz yapanlar dı onlar, Sabo, Sinan, Fazil...

Kaf geleceyi uykusuz geçirirler, Kaf sorunu Gözmek için kafayer-

yardılar. Ailemizi büyüterek, kavgamızı daha ileriye taşımak için azmi etmek harcadılar. Ayşe onları anlatırken içimizi bir sıcaklık geliyor, kaplıyorduk. Belki bira bir görmedik, çalışmadık onlarla ama Fazıl Abi, Sinan Abi neden gülmeye masa başında kaldı, neden uykusuz geceler gafirdi anlatıyor bizi.

Savığı, bağlılığı daha nasıl tamamlaya bilirizki? Öyle büyük şeyler de aramak çok da gerekmiyor. Yaşamın içinde en ufak şeylerde gösteriyor. Ve günü geldiğinde en yalın bilimiyle ifade ediliyordu. Tıpkı Sabo, Sinan, ve Fazıl Abiler gibi.

Saboların Ocumdan tüm dünyaya seslenişleriyle, bizden olmayanları, bizi tanımayanları, hayrete düşürmüşlerdi. Ya biz elimizde olsa bir kosa gitmezmiydik yanlarına? Kuş olup uçmaz mıydık? Sabo demişti "daha fazla özveriyle, daha fazla cesaretle" bu ses hiç gitmedi ki kulaklarımızdan.

Ortalık yine sessizliğe büründü. Anıfle Sadan, Sinan Abiyi evden çıkarmak, kurtarmak için kendilerini öne öne atmışlar.

Sahi, Hüseyin Abi, Fazıl Abi...

Tek tek isimler ve Soldatlarımızın bize umutla bakan gözleri beliriyor belleğimizde.

Anlatılmak Ayşe için kolay değil biliyoruz. Ama daha fazla dinlemek de istiyoruz. Şehitlerimizi anlatırken, ince bir sızıyla ürperirken bedenimiz, boğazımıza bir düğüm dayanıyorduk bırakmıyoruz kendimizi. Acı gözbebeklerimizde öfkeye dönüşüyor. Bir ağırlık var havada acı, öfke ve onlara erişme isteği, herşey gelip oturuyor bu kurduğumuz sohbete.

"Ayşe, Hüseyin ve Saki Tas'i de anlatacak mısın?"

"Anlatırım da Saat geç olmadımı?"

"olsun, olsun, hadi" sesleri yükseliyordu. O Hüseyin abileri anlatırken hep kahkaha atardı.

— "Hüseyinlerle kaldığımız zaman ben Hüseyin'in kız kardeşi olarak biliyorum. Tesadüfe bak ki ben kapkara, Hüseyin sarımsın, renkli gözlü. Bir sekilde bu durumu kurtarmak gerekiyordu. Oturduğumuz evin duvarları inceydi, ne ses olsa duyuluyordu. Hüseyin eve geldiği zaman Mahsustan bağırarak konuşuyordu. "Sen ne biçim kızsın, bir yemegi bile pisirememişsin, evde kaldın, bu gidikle seni kimse almaz, seni nasıl vereceğim?" Ben utanıp sikiliyordum, aynı zamanda Saki'yle bir olup kısık gülüyorduk. Hüseyin kendini öyle kaplıyorduk ki, "Karıya da bağayacağım, sende eve göndereceğim, gencim yeniden

aylenirim "diyordu. Tabii son sözler Saki'ya biraz dokunuyordu. Bizim bu seslerimiz yerine ulaşmış olacak ki bir gün komşumuz ben balkonda elisi österken bana bakarak acınaklı bir sesle "ne olmuş kıza, bak ne kadar hamarat" demesini mi? O zaman çok utanmıştım. O gün Hüseyinler eve gelince hincımı ondan çıkardım, böyle böyle dediler diye. Hüseyinde "Gelip isteseler bende veririm, kardeşim de gelmişin, hemde hiç beklemem hem en veririm seni" diğince tepem atmıştı. "Beni evlendirecek mis yaq..."

Ortalığı kühkaha sesleri kaplıyordu.

İçimizden diler, bizden diler. Yaşamlarıyla, Sağlıkleriyle örneklileş, birer diler. Geleceğe kurulan birer köprü oldular. Onları bize ulaştıran, anlatan Ayşe'ydi.

2000 yılında muradına ermişti. Artık bir ölüm aracı sarımsıydı.

"Ayşe biliyormuydun ekip ile dacağın! "

"Tabiki çok emindim" diyordu.

Sadece tereddüdü bir caxapı bu.

Direnis başladığında elinde bir işleme vardı. Merak adip yanına yaklaşıp

"Ayşe ne işliyorsun?"

"Sabo"yu"

Beyaz bir bez üzerine siyah simli iğten sabo'nun potresini nakış nakış işliyordu. Kogusun bir kasesine çekilip sessiz sakinilmek ilmek sabo'nun resmi çıkıyordu ortaya.

O an Ayşe'ye bakarken sabo ve Ayşe'yi yan yana düşünüyörüz. Sanki sabo'yla sohbeta dalmıştı. O'nu yüreğine bilincine işlediği gibi ~~beze~~ bezede işliyordu. Resim bittiğinde sabo'ya çok benzemişti. Sabo dilinden dökülen söz gibi Ayşe'de yasıyordu.

Yatağının baş ucuna 96'da idil'le birlikte aktırdıkları resmi koyduk. 96 da O idil'in baş ucundaydı, bu sefer idil Ayşe'nin baş ucundaydı...

Elinde bir çarşafı yaklaşıp,

"Bu idil'in son anlarında serili olan çarşafı. Ağırlaştığımda bu çarşafı sermenizi işliyorum" diyordu.

Çarşaf elimizde gözümün önüne 96 ölüm aracı günleri geliyor.

idil artık sayıklamaya başlamıştı.

"Mitralyöz"

Yanı başında Ayşe sabo olup soruyor.

"Mitralyöz kim idil?"

"Ben"

O an çok sevinmişti. Önce bize bakmış sonra da dönüp idil'i öpmüştü.

Bazen onunla karşılıklı otururken gözlerine bakardım. Siyah güzel gözlerine.

"Ayşe senin gözlerin bir başka sanki hep ışık yanıyor. Yani pırıltılı."

Ne vardı o gözlerde? Ayşe Sabo'nun gözleriyle birleşmişti, sevgiyle yığılmıştı.

Arada bir "anne" derdik ona. Yoldaşlığın yanında ana olurdu bize. Her daime yanımızda ana selâhını hissederdik.

Ayşe anaydı, vardı, yarendi. 341. gün hücre hücre erirken ve güneşe köprü kurarken sabo, sinan, Fazıl, Hüseyin, Sati, idil vardı harcında.

Açlığın 341. gününde Sabo'yla idil'le, kucaklaşırken arkaada ne loksey bıraktı. Nünden bu güne, bu günden yarına tahmini olup serpiyeler yüreklere.

"Dünyayı parıltılı aydınlıklara doyuracağız" demişti sabo. Onun için sabo'lar, Ayşeler, idil'ler gibi öleceğiz. Buz kıran gemisi hep ilerleyecek, taki dünyayı parıltılı aydınlıklara doyurana dek ---

16-17 Nisan 1992'de Hareketimize yönelik ikinci büyük katliam operasyonu gerçekleştirildi. Bir operasyonda Ayşe'nin anlatımlarıyla daha yakından tanıdığımız hareketimizin önder kadroları Sabo, Sinan Kukul, Ahmet Fazıl Ercüment başta olmak üzere Gök sayıda Komutan ve Savaşımız şehit düştü.

Geniş Çaplı bu operasyonda Ayşe de gözaltına alınıp tutuk düşen yoldaşlarımızdandı. Kayıp ve katledilme tehdidi altında, 15 gün süren işkence boyunca tek kelime alamadılar Ayşe'nin ağızından işkenceciler. Nasıl girdiyse öyle çıktı Ayşe.

Saf ve temizdi. Yalan, hile, bencilik, kurnazlık ondan hep uzak oldu. Hareketimizin yemini üyesi olan Ayşe gözaltında savcılığa götürüldüğünde de savcının "Devrimci sol'un üyesimisin?" tüm saflığı ve temizliğiyle "Sempatizanyım" diye cevap verir. Avukatın "Niye öyle dedin. Hiç öyle denir mi Ayşe?" diye kendisine alkışması üzerine "Ne yapayım ama, diyemedim. Öyle demezsem sanki hareketi sahiplenmişim gibi geldi" diye cevap verir.

Kanigerist, Popilist, Sözü yukarılarda olan kendi duygularının takmini. Peşinde koşan, zaaflarına yenik düşen yoldaşlarımızdan değildi; Ama Vatanı, bağlılığı, görev ve sorumluluk bilinciyle hep yukarılarda, görev sorumluluk sahibi olması gereken yoldaşlarımızdandı.

Tutuklandıktan sonra kenatlığı Bayrampaşa hapishanesinde bayanlar bölümünün sorumlularından biri oldu. Komincülük yaptı. 95 yılının bahar ayında bir gurup yoldaşıyla Çanakkale hapishanesine sevk oldu. Mahkemesi sonuçlanmış, örgüt üyeliğinden 15 yıl ceza almıştı.

Ganakale hapishanesinde bayanların siyasi sorumlusuymdu. Aynı zamanda hapishane komitesindeydi. Mütavazilikte Parmakla gösterilecek ender insanlardan biriydi. Gocu insanın onun sorumlulardan, yöneticilerden biri olduğuna bilmemesi bu nedenleydi.

Yoldaşlarımızı sevgi, saygı doluydu. Dışarıdan görenlerin "Edilgen Pasif" olarak değerlendireceği Ayşe'ye koğuşta yoldaşlarının "Anne" diye hitap etmesi yine bu nedenleydi. Bu gerçeği en iyi anlatacak yine Ayşe'yi tanıyanlardı.

"Ganakaleye geldiğimiz ilk günlerde Ayşe ile sohbetimizi net olarak hatırlıyorum.

Havalandırma sobahakadar açık kalıyordu. O günlerde Ayşe ile geç saatlerde havalandırmaya alıp uzun süravolta atmıştık. Tanışma sohbeti yapacaktık. Böyle karar verip çıkmıştık Voltaya....

Anna o sessiz, ben sessiz. Konuşmadan, aradan bir iki sözle epey volta attık. Sonra birbirimize bakıp kahkahalarla güldük halimize. Ve başladı çocukluğundan itibaren anlatmaya. Sonra ben anlattım..

Sonrada aklımıza geldikçe güldük bu duruma.

Böyle çok sohbetimiz oldu Ayşe'yle. Ganakale'nin ilk günleri diyince hep Ayşe geliyor aklıma. Çok şey öğrendim ondan. Asil olarak yaşamı, iradesi öğretiyordu. Yani anlatmasına gerek kalmıyordu. Sonra birlikte kalemeye başladığımızda çok daha yakından tanıdım.. "

"Ganakale' deyiz. Ganakale' de bizim koğuşta yağda yumurta tabakları ortak olur halile. Yine yağda yumurta koğuşumuzun sevilen yemeği dir. Ayşe bazen Komünçümüze seslenir. Ya ü.... Ya, şu yumurtaları biriktirelimide birgün herkese üç yumurta kuralım. Ayşe de yumurtayı çok sever, ama o hep sofradan ilk kalkanlardan olur. O'nun masadan her cabucak kalkışında ilimden kırk bintane şey geçerdi. Bunları Ayşe'ye hiç anlatmadım. Ayşeyle kucaklasınca anlatırım belki... kim bilir? 77

"Birgün Ayşe'yi ağırkesialırken gördüm. "Başım ağrıyor" dedi. Okadar şaşırıdım ki, "Senin başın ağır mı?" dedim. Güldü. Evet, Ayşe bizimle okadar ilgilenirdi ki ve b. z kendi dertlerimizi o kadar büyütmüştük ki, Ayşe'ninde dertlerinin de bileceği, hatta başının bile ağrıya bileceği aklımıza hiç gelmemişti.. "

96 Ölümlerinde direnişinde ikinci ekildeydi. Bir ölümlerinde direnişinde, Ancak o "Ölümlerinde direnişiyim" diye çekilmedi kenara. Direnişin son anına kadar mesleki bilgilerini birinci ekilde yer alan yoldaşlarının hizmetine sundu. Onların gönlü sağlıksızlık,

hemsirelik eğitimi üstlendi. Durumu ağırlaşan yoldaşlarının basında bekledi, onlarla ilgilendi.

2000, 20 Ekim'de ise, yine en öndeden, ölüm orucuna ilk ekiplelerde katılan, feda savaşına hazırlanandır. 20 Ekim'de birinci ekip ölüm orucu savaşçısı olarak bandını kusunmasına rağmen, yine kendini geriye çeken değil, Paratigistle, Yaşamıyla, Önek tavır davranışlarıyla direnişi örgütleyenlerden, yol gösterenlerden biri olur.

96 ölüm orucunda, kendi ellerinde şehit düşen Ayşe İdil Erkmene özel bir bağlılığı vardı. Resmini baş ucunda taşıyıp, İdil için açılan hatıra defterine tek sahifeli "Sen benim vicdanımsın" diye yazar. Sabo'ya, İdil'e layık olmak kendi kendine yüklediği bir bayın borcudur.

"Alın bandı bağlanır bağlanmaz İdil'i izledi. 'İdil' denince Ayşe abla gelince aklı, bunun sebebinin şimdi çok daha iyi anlıyorum. Çok güçlü, kopmaz bir bağ var aralarında. Bugün konuştuk ta, 'İdil gibi olmak tek hedefim' diyor..."

19 Analık katliamından geçip, İskenceler içinde Kütahya hapishanesine sevk edilen, yoldaşlarından tecrit edilen Ayşe, Karanlığı, bağlılığı, kendine güveniyle yine aynı Ayşe'dir. Her zaman ateş çemberlerinden başı dik geçmiştir.

Zorla tedavi için önce Kütahya Devlet Hastanesi'ne oradan Ankara Numane Hastanesi'ne kaçarlar. Tehtitler, zorla müdahaleler koramaz Ayşe yoluna devam eder.

O günlerde devletin, direnişi kırmak amacıyla başlattığı ölüm orucu direnişinde yer alanları 399'dan tahliye etmeler sonucunda Ayşe'de bırakılır, ama Ayşe düşmanın umduğu gibi direnişi bırakmaz. Direnişe dışarıda devam eder.

Yalnız değildir. Yanında dışarıda ölüm orucuna başlayan, genç bir yoldaşı olan Özlem Durakan vardır. Özlem yazdığı mektuplarında "Ayşe ablaya baktıkça morelim, coşkum, inancım kutbe kut artıyor" diyecektir.

O günlerde bir yoldaşına yazdığı mektupta şöyle der Ayşe...

"Her şey değişiyor sürdüğün gibi. Hayaller, gerçekler, beynimiz, yüreğimiz, düşüncelerimiz, her şey değişiyor. Direnişte harmanlanıyor.

Direnis savunuyor, yıkıyor, kavuruyor, dağıtıyor. Kimi zaman dingin, kimi zaman dalgalı ama direnişte oluyor her şey. Direnenler yapıyor sadece, direnenler hareket ediyor, direnenler nef alabiliyor, direnenler göre biliyor, her şey direnişin oluyor.

Harman yerli, direniş evi. Bereketli güzel. Güzellikleri birlikte yapıyoruz. Engel alamıyoruz. Her gün, her gün coşuluyoruz.

AYŞE BAŞTİMUR 3

Ölerek, yaşayarak, direnenek cogalıyoruz---

Beden küçüldü, inanç büyüdü, yürek büyüdü,,

Sünbor ilahedilke bedeni erin, küçüldü Ayşe'nin, ama inancı, yüreği büyür. "Ben" demez hiçbir zaman. Kendisi Sehitligin eşigindeyken akli yine yoldaşlarındadır. Yürüğü yine onlarla birlik, onların yanında olmaktadır.

Kendisinden sadece 13 gün önce sahif dösen bir yoldaşına şöyle seslenir:

Sonbaharın bereketli toprakları,
Kamısacak ümüs'ün saçlarına
Karsı yaka saskın
Otuz yıldır bitmiyor bunlar
Bir kez daha tazeleniyor toprak
Ümüsler tezeliyor toprağı
Toprak hareketleniyor, canlanıyor
Son bahar canlanıyor
Gri, kasvetli değil Ankara
Simdi inadına bir kızıl
Son bahar kıp kızıl
Antik mevsimler bizimle anılacak
Biz değiştirtiyonuz mevsimleri
Her mevsim genç kızlar, deli kanlılar veriyorduz.
Badem çiçeklerinden daha taze
İlk yaz güneşinden daha parlak
Yağmurlardan daha duru
Kuş cıvıltılarından daha şen
Ve güneşin doğup battığı safaktan
daha güzel onlar
Mevsimler bizim dünya bizim
Hezey ümüs! ZAFERİN KUTLU OLSUN ^{tezlucağıdır}
(14 Eylül 2001 ^{ANKARA})

Dinenisin son günü, son anlarıdır. Ayşe yine vefa, sevgi, inanç örnegidir;

« Geçen hafta salı günü Özlem'in bilinci kapandı önce. Garzamba günü annesi, babası folan geldi. Ortalık karıştı Ayşe ablada durum böyle olunca sıvı alimini azalttı. Perşembe Sabahı durum sakinleşti. Ayşe abla Özlem'e müdahale olursa feda eylemi yapacağını açıkladı. Akgün Zeynep abla ve Ali Rıza'nın haberi gelince Ayşe abla

Ve kendini kilitledi o ana. Ama son ana kadar bilinci açıktı. Gözleri yine parlıyordu, yani çok mutlu ve huzurluydu. Bir yanda da Özlem'e güc veriyordu. Son 5-6 saat konuşmadı. Son olarak "Önce ben düşmeliyim" dedi. Özlem sezaten bastan hızlandırmıştı, menzili hiç uzak görünmüyordu, görmüyorduk. Ayşe abla verdiğimiz sıvıyı ağzında biriktiriyor ve çıkartıyordu. Özlem'de aynı şekilde bilinci kapalı olduğu 3 gün boyunca her sıvı verişimizde dudaklarını kenetliyor ve sıvı alıyordu. Saat 12³⁰ da Ayşe ablayı uğurladık. Tüm isteklerini yerine getirdik, eve saldırlı olana kadar "kıpkızıl olmak istiyorum" diyordu hep. Kırmızı tıfletini giydirdik. Bandını bağlayıp kırmızı örtü örttük üstüne. Özlem'in inlemeleri iyice artmıştı. Vucudunun sıcaklığı düşmeye başladı. Ve 3⁰⁰'te de o'nu uğurladık. Yanyana omuz omuza devam ettikleri bu yolda yine yanyana nalar, kucumlamamıza. Onların ölümleri, ölüm gibi gelmiyor bize. Çünkü o kadar alışmıştık ki, her gün azar azar ölüyorlardı zaten. Ölümü rezil kaza ediyorlardı. Çarpışan her hücreleriyle gelen insanlar çok şaşıyordu. Ayşe ablanın küçük kalmış bedeninde parıldayan yaşam dolu gözleri döndürüyordu insanları. Bezen çok güldürüyordu bizi. Bir pazar günü "Bugün pazar, yan gelip yatıcam, hemde tembel tembel" demişti de çok gülmüştük. Gane kale'de ki arkadaşlar ona "Baharın kızı" diyorlardı. O'nun türküsü sövmüş meşer bilmiyorduk. "uçmaya yok kanadım / kırmızı lakalir adim / Ben baharın kızyım" diye o türküyü söylemişti bize.

cenazelerimize bile tahammülleri yok. Her fırsatta ilan etmek acizliklerini, Özlem'in cenazesi Çorum'da kusatma altında oldu. Ayşe ablanın k...de kalarıp "kimsesizler" mezarlığına göndüler →

Ayşe...

Güneş yanığı teni

Omuzlarında dalgalanan

Alıp götürülen kömür karası saçları

Boyu, Posu

Türüyüşü, dumuzu

Ne şükseklerde gözü

ne sıradan bini

Dağda toprakta fabrikada

Hayatı kendi bedeninden yaratan

Bildiğimiz Anadoluliyi

Aşşe...
Otuz dört yıllık ömrüne
Mapusta ekledi son on yılını
On yılda doladı

Bayram paça

Çanakale

Kütahya mapus damlarını

Birde Numune hastanesini

Bir emekçi mahallesinde

Son kez kapamadan gözlerini

Elleriyle hayat taşırken kuruyan dallara

Canıyla hayat taşımak için bu kez

20 Ekim'de Çanakale mapusdamında düştü yollara

On bir ay

kırk dokuz hafta

üçyüz kırk üç gün

Sekizbin ikiyüz otuz iki saat

Tasıdı insanlık aleminin tüm yükünü

Aralığa yenilmeden

Zulme yenilmeden

Ölüme Yenilmeden

İnsanları

halkını

ve ülkesini

Canından çok

Birde Ata Barı Ohnamayı

Romen kızını söylemeyi

Türküleri gecelerde kendinden gelmesini severdi.

Bir akşam üstü duyuldu

Sürdürürken son; ama

Hayatın en güzel, en onurlu yolculuğunu

Yol arkadaşları kucaklamadan ölüme

Kesmiş sayunu ve zekelerini.

Üç satır yazıyla aktığı gazetelerde haberi

"Yok diye ailesi

Kimşesizler mezarlığına gömüldü" diye.

Oysa, Karsı Yaka mezarlığına gömülmekti
son vaziyeti.

Ayşe...

Hiç bir zaman, hiç bir yerde

kimse siz değildi

O, koskoca bir ailenin

en yüksek mertebeye ermiş bir ferdiydi.

Ayşe...

Gönlümüzün siyah incisiydi.